

Hengellinen

W i r s i,

Sumalan Lapsen kuolemaan valmistuksesta
otollisella ajalla,

Se on:

Totifesta kääntymisestä, totifesta ja elävästä us-
kosta, ja Sumalifesta elämäkerrasta harjoitus sy-
dämmellisen heräämisen jälkeen, ynnä ajan waarin-
ottamisesta, ja autuuden wälikappalitten oikein
käyttämisestä, odottaissa Jesuksen tule-
mista ja viimeistä ilmoitusta.

Niin myös

E o i n e n

W i r s i,

Sumalattoman eroista tästä mailmasta,
joka ruotsin kielestä on suomeksi kääntty ja enätty
suruttomille waroitukseksi.

Korjailtuina pränntiin antanut

ABRAHAM ACHRENIUS.

Turussa, 1855.

J. C. Frenckellin ja Pojan kirjapainossa.

Dainolupa annettu Turun Konsistoriumissa Eyskuun
12 p:nä 1855.

Räsketty:
A. G. Rindell.

Ensimmäinen wirsi.

W. P. Käy nyt sielun kaikell' mielell' j. n. e.

Jesu sinull' kaiken waiwan Niina waikiast' walitan. Kutsun' olet minun Taimaan Niinan oikiaan haminaan: Werelläs mun lunastit, Sanallas mun omistit, Herätit mun parannukseen, Armos kanssa tulit auksen.

2. Kuollun olin surkeudes Epäuskos hirmuises, Oman mielen rakkaudes Surutoinen synnin ties, Ilman pelwot waelsin, Armon walon hyljäsin, Epäusko tämän teki, Kuolleen uskon myötämäki.

3. Sinun armos, Jesu, huusi: Käänny, käänny syntinen, Parannuksen elo uusi On sull' aiwan tarpeinen: Ostan' olen werellän Sinun, aiwan syntisen. Käänny, niin saat elää Täällä ensisti, ja sitten siellä.

4. Tämä ääni, Jesu rakas, Käwi läpi sydämmen: Niin myös tunton, joka makas, Heräs ylös hirmuinen, Pain kautta kauhiaks Syntin tuntui kuolemaks; Elon autuus multa puuttui, Sielun suri, syntiin suuttui.

5. Hengen tuomio todistaisians Epäuskon ilmoitti, Wäärän hurskauden aisois, Ulastoman ennätti, Wäärän tuomion itsestän, Jossa luotin walheeseen, Sulkeis ulos hengen woima, Kuolleeks löysin itsen aiwan.

6. Tässä murhees, JESU jalo, Sinun Hen-
 kes armias Ewangeliumist' toi walon, Löy-
 täkseni haamoissas, Uskon kautta elämän,
 Tygös armon istuimen, Weressäs, o JESU
 Kriste! Uskon kautta, ilman esteet.

7. Jolla tuomio wältetyksi Tulis, ja myös
 Kadotus, Elon autuus kohdatuksi, Kuollos an-
 sios lunastus; Sinne riensin murheessan', Us-
 kon halull' siinä saan Armon elon JESukses-
 sa, Elävässä uskon tiessä.

8. Tässä Juudaan Jalopeuras Löysi sie-
 lun hunajat', Sinä, JESU, olit teuras Ede-
 tämme: Sinä saat Eshwäisen lampaan kiinn',
 Millens sen otit niin, Saatit laumaan usko-
 waisten, Elon annoit eläväisen.

9. Sillä kosk' mä haluisesti Armoo lähin
 Perjäämään, JESUS synnin tuomiost' päästi,
 Sunton rauhoitt' elämään, Syntin' annoi an-
 teeks mull', Werens woiman antoi tull' Sy-
 dämmeni puhdistukseks, Elon uuden rakennuk-
 seks.

10. Tämä tuntui armo suuri Walos, ar-
 mon elämäs, Uskos, tunnon rauhas juuri,
 Lewon löytyis sydämmes, JESukses, Ei mail-
 mass', Eikä synnis kawalas; JESUS rakkau-
 dell' tähtti Sydämmen, Ja armon nähtti.

11. Syntein siteet kaikki katkeis, Wapaaks
 pääsin haamoissas, Epäuskon orjuus ratkeis,
 Hengen usko wirkois taas: Jossa löhdän elä-
 män, Sinus, JESU, suloinen: Henges huu-
 dan Abba Isä, Rakas JESU, usko lisää!

12. JESU, anna sydämmeni Sinun tykö
 walwoa, Geiso aina edessäni Wastaan HER-
 ran tuomiota: Sinun weres sowinnos Löy-
 tää sielu elantons, Sydän elää uskos aiman
 Weres woimast' tiellä Taimaan.

13. Mutt' nyt, JESu, heikkouden Mua
 tiellä peljättää, Ei mun oman surkeuden Mi-
 nu tuskist' säilytä; JESu siis mua auttele,
 Armosas ain' saattele, Anna voimaa, tue,
 wahwist', Werelläs ain' pese, puhdist'!

14. Sinun haltuus annan sielun, Sinull'
 uhraan sydämmen, Sinull' taiton, tahton,
 mielen, Ja kaikk' ruumiin jäsenen, Silmän,
 korwan, kielen, suun, Weres ansioill' on sinun,
 Käten, jalkan, kaikki huomaas Sätän JESu,
 hengen suomas.

15. Pyhit', eroit' kaikki kaikis, Tiestä ju-
 malattomain Henkes woimall' wahwist', wai-
 kut', Kaitaa tiet' ett' kuljen ain', Joka saat-
 taa elämään Uhtaan portin läpitsen, Että
 HERRaa taidan palwell', Rewääll', suwell',
 syksyll', talwell'.

16. Joka päivä, joka hetki, Henkes ja myös
 totuudes, Wälttää epäuskon retkee, Uskon
 tiessä eläwäs, Eläwätä Jumalat' Palwelisin
 lakkaamat, Täällä ensin, sitten siellä, Kos-
 ka voitto kuollon nielee.

17. HERRan nimee sydämmessän Aut' ett'
 aina pyhitän, HERRan sanaa uskon tiessä
 Rakastan: ja petoksen Wädän pahan mail-
 man, Pahennuksen kaubian: Sanas walon
 jalkain eteen Wahwist', niin en pelkää ketaän.

18. Wanhemmat niin kunnias pidän, Jul-
 maa sisuu wältän myös, Kanssakäymist' hyl-
 jään niiden, Jotka kulkee synnin yös, Walis-
 tettu armollas; Uuallas mua wahwist' taas
 Eihan saastaisutta vastaan. Werelläs mun
 olet ostan'.

19. Wääräst' kalust', elatuksesta, Mua,
 JESu, warjele, Pahan himoin liikutukset Tu-
 kautta, suojele Wilpittömäs uskon ties, Un-

na uskon hedelmäs, Laupiuden vihannella,
Hyvii töitä kasvatella.

20. Malheen siteet kaikki katkais, Uskos
rakkaudes myös, Toimos, puheis pois ain'
ratkais Käytöksis ja itse työs. Väärät todis-
tukset est' Minun suusfan pitämäst', Totuu-
des ja rauhas jalos, Anna minull' henkes wa-
los!

21. Kaikkein himoin riettaudest', Puhdist',
JESU, Werelläs, Anna elo vastaudest'! Uu-
distetus sydämmes, Hengellinen waiwainen,
Sinult' armoo etsinen: JESU, JESU, mi-
nu auta, Sinun kalliin kuollos kautta!

22. Minun aikaa onmpi tärkei, Kuin yks'
nuoli lentävä: Koska kuollo rinnat särkee,
Suojel' uskon elämää! JESU, Sinun haa-
woissas, Tue sulas armossas, Weres puhdis-
tukses aivan, Tahdon kulkee tietä Taimaan.

23. JESUS elon kuolloo vastaan, JESUS
armon-istuin on: Niinkuin saanut olen Kas-
teen, Niin nyt Henkes hallitkoon, Ett' siin
liitos waellan, Kasteen woiman osotan, Uu-
des luonnos, uudes mieles, Uudes sydämmes
ja kieles!

24. Että Sinuu, Jumal'! kiitän, Armon
kautta JESuksen, Uskon kautta itsen liitän
Sinus, JESU, elämän, Sanas woiman au-
tuudeks, Vastään otan suloiseks, HERAN
Ehtoollista halaan Sydämmestän perään pa-
laan.

25. Halaan Ruumiistas ja Bertas, Us-
kos sitä nautitsen, Ei sitt' sielun kuole nal-
kään, Waan saa uuden elämän, Joka tuntuu
sydämmes, Uudistutus uskon ties, Synlein
anteeks saamiseksi, Tuntoni puhdistukseksi.

26. Tässä HERran Ehtoollises, Wastoin
 kiusauksia, Minull' woimaa JESus lisää, Ter-
 ween jo saan nautita, Sielun wirwotukseksi,
 Rintan wahvistukseksi, Pyhät Templi'st'
 JESukselle, Kanssa-weljeks uskowille.

27. Kuin on JESu aina elon Eläissän ja
 kuollessan, Niin mä ajaan merta melon, Hy-
 wäs turwas aintan: Ei sitt' älist' kuolema
 Minu taida saawuttaa, Kuin on JESus saa-
 wutettu, Uskon elos omistettu.

28. JESu Sinun tulemistas Halaan, toi-
 won, odotan; Skawbitsen uskon tiessä, Il-
 moitukses rakastan, JESu tule, joutu jo,
 Uskowilles apu tuo, Minä tulen, JESus saa-
 noo, Uskowaiset JESust' janoo. Amen.

Toinen wirsi.

W. F. ruotsinkielinenkin: eli kuin: Far wäl werlb, far wäl ic.

Wh tuomiot! jo tähs, Mun Saatanan or-
 jan jo Sumal' nyt löhs: Se ijäinen
 kosto on läteeni tull', Kuin eläissän
 ennen ain' uhattiin mull'; Nyt helwetin liekki
 pään ympäri hō, D ijäinen hō!

2. Mä kirottu, näin Nyt kiroust' tähnä
 kahn helwettiin päin, Mun pukun ja paitan
 tähs kiroust' lie, Mun sielun ja ruumiin,
 kaikk' kirous wie; Sill' Korhiamman Laki mun
 kiroili kaikk', Ei muutu, taikk', taikk'.

3. Mä mato ja koi, Tot' kalwane repiwä
 purewa woi, Dho! mikä rintani alati syö?
 Mik' ytimes polttaa? mik' korwille hō? Mun
 kalwama tunton nyt heräis, woi, woi! Mä
 mato ja koi.

4. Nyt maaditaan wiel' Mä Tuomarin eteen, jo kuulupi tääl', Basuunat kaikk' pahawan: syntinen käy, Oho! eipä kussaan mull' apua näy; Kaikk' weriset syntini seuraa, ja niin Ain' pitävät kiinn'.

5. Mä Perkeleen myös, Täys asumasia ain' jokaitses työs, En Jumalat' palvelell', en totellut, waikk' Mä Käskyt kyll' tiesin: nyt temmataan kaikk' Mun eteen mä palvelin kulta, enk' huol', Waikk' olisin kuoll'.

6. Mun itseni pääll' Mä luotin, ja palvelin watsaani tääll', En Jumalaan ikänäns turwata tain', Mun omahan woimaani turwasin ain', En Jumalat' peljän', en rakastan, en Myös totella tien'.

7. En Jesusta myös Mä etsinyt puolenkan sydämmen työs: Mun syntin' mull' rakkaampi oli kuin Hän: Mutt' mainita turhaan kyll' taisin mä sen, Sen Pyhimmän Nimen, se mainittiin suus, Waikk' sydän ol' muus.

8. Mä kaupitsin ain' Mun sydämmen tuhanneill' Perkeleill', waan So nyt se on ostettu, jo nyt on myyt, Sit' awasin portin; ei muilla ol' syyt, Nyt owat ne tuhannen helberis siell'; Woi! sydämmen wiel'.

9. S! Kiukkua tähn' Se kiroilia sydän, kuin lewon on löhn', Siin' kiroilian myrkys, ett' kieleni pääll', Ain' lewitin rumia henkiä siell', Niin Kästeeni-liiton pois kielsin juur' suus, Jok' rumia huus.

10. Niin Sabbathin myös Wei juopumus myötäns; mun weljeeni wiis, Ne ynnä mun kansan joit', tääräisit niin, Ett' wiinasta röyhkäilim' yölläkin siin; Wiin'pikarit, kannut, ne yhteen meill' soitt' Niin paljon kuin voit.

11. Mä juomari mä, Joll' wiinasta usein
 ol' kuumana pää, Jol' ainian huusin: mun
 sieluni juo, Ann' pitarin kulkee: Nyt Perke-
 le tuo Mull' tulesta palawan maljan, saas
 täst'! Ei kukaan juo päält'.

12. Ei kukaan juo päält', Mun tähty juod'
 viimeisenkin roponkin sielt'. Ei anna mull'
 kukaan nyt pisaraa wett', Jol' jähdyttäs kie-
 len, kats' tulista kätt', Viel' tarjoo se ru-
 ma: jo kätteni wei; Kaikk' iloni jäi.

13. Mä syntinen suur', Kuin kiroilin Isä-
 ni, Mitini juur', Ja sydämmes usein heit' ta-
 poin ja soin Heill' niin paljon paha kuin ikä-
 nänäs woin, Mont' karmaa mä harmaaks heil-
 surusta tein, Siis purtaan mua näin.

14. Mä murheeksi heil' Siel' olin, ja wa-
 elsin synnisten teil', Enk' totellut heitä: nyt
 tähtyypi kuul', Ja totel', joit' ennen en olisit
 luul', Siell' nisiä imin, Nyt kynsiä juur',
 Niin kosto on suur'.

15. Mä petoen kyns, Kuin raatelen lam-
 paat, Ei heidän oll' syhns, Mitilt' köyhilt' mä
 keritsin willat kaikk' pois, Waikk' wuodatit,
 Kynnelit', jot' en nyt sois; Ne kynneleet kuu-
 menee sieluni pääll', Kaikk' kuumenee tääll'.

16. Kuink' ahneus sai mun hlitzen wallan,
 Enk' ikänänäs wai Mä ollut, ain' waadein ja
 riidoin kuin woin, Sull' köyhäin weristä hi-
 kee mä join, Nyt kosto sen mitan mult' waa-
 tipäi tääl', Kuin mittaisin siel'.

17. Mun kaluni kaikk', Kaikk' kulta ja ku-
 par' kuin kokosin, waikk' Siel' ääneti makas,
 nyt huutapi niin, Ja soimaa mua warlaaks;
 pid' warlaasta kiin': Niin huutaa se peto
 kuin ennen ol' wai, Jo nyt äänen sai.

18. Viel' hlypöytt' tähn' Mä olin; siä it-
seeni korjaksi löin, Mun pukuni silkis, jos
woin, kaik' kiils, Nyt Saatanan sahrat mun
sydämmen wiils, Se kiiltäwä prameus sydäm-
men pääll', Nyt poltetaan tääll'.

19. Mun huulteni pääll' Rhykärmetten
myrkky vuos haikiast' siell', Tähn' walhett'
ja petost' ja panetust' suun' Ain' löyttiin;
nyh Saatanas runtelee luun', Nyt walhetten
isä mun perej ja päätt', Sen todeksi jätt'.

20. Kuink' mielellän' wiel' Mä kumarfin
porttoo, ja palwelin siel', Hänt' nöhräst', ja
himoissan antelin suut' Sen saastaisell' kä-
dell', kuin kuitenkin muut Ain' Jesustans
palwelit, jos' ristinpuus Mun edestän huus.

21. Se himon' on näin' Mull' aiwan jo
karwaaks ja katkeraks tähn'; Woi! woi sitä
hetkee, kuin suosion sain, Se tuhansin lugun
on hirmuisin ain': Nyt weriset khyneleet sil-
mistän käy, Eik' lohduitust' näh.

22. Ei surkuni tull', Ei sydämmen peh-
minn', waikk' sanottiin mull': Yks' surussa
näänthwä sielu ol' maas, Sa kumartain ker-
jää sult' laupeutt' taas; Nyt Jumal' sen nos-
ti kuin polweni potk', Mun sywyhteen sotk'.

23. Mä petoon miel', Mun kitan sen köy-
himmän tawaran niel', Mont' orwoi mä wä-
ihin, ja hywyhden wein Kuin kotka pois kyn-
sis, niin wäärhyttä tein Mä kawala juonis
muut waiwaiseks sain, It's rikastuin ain'.

24. Mä walhetten suu, Jonk' walheista
kotentui sydän kuin luu, En wäärissä wa-
loissa pantiksi pann', Yht' raiskaa, waan
sielun, ei sitä mull' ann' Nyt takaisin perkel',
waan sen kaupan pääl' Wie ruumiini wiel'.

25. Mä kårmetten pää, Kuin wihaisest' tiuskuin, Kuin rajainen sää, Sit' silmillän murhasin, kuin oli haus', Ja minua Jumalan Ystäväs laus', Se tyhinen sydän nyt purtaan, eip' aut', Waikk' syvä on haut'.

26. Mä synnistän' tänn', Pois temmataan liekkiin; kyll' ansaitsen sen, Maa lewittää kitan ja werisen suuns, Ja surkiast' mun nielee ain' pohjatoim kuuns, Kats' synkiä sywyys sitt' itsens löy auk', Maa vastaan, mä raukk'.

27. Mä wapisen kaikk', Kosk' muistan kuin' kului mun armoni aik', En Jumalan armon ta totell' enk' pyhyn', It' outuuttan haake; mun oman' ol' syhyn. Sen ylits' kuin neuvoi, jot' itkisin nyt, Mun wihani sytt'.

28. Kyll' khyneelit' wuot' Mun silmän mailmaa, waan ei synnin suot', Sit' enemmin surin, jos koira mult' kuol', Kuin Jesuksen kuollo, Siit' en minä huol'. En murbett' mä tunnostan' pitän', nyt wiel' Auk' haawat on siel'.

29. Mä paistetaan täällä, Nyt iäises wal kias, khykårmetten päällä; Mun ympärin kiehuu kaikk' Perkeleet myös, Ja tulisill' piibeill', se heidän on työns, Mun sydämmen repiwät pieneks; oho! Ei lopukkan jo.

30. Nyt uppowat niin Mun jäsenen tuliseen wirtaan, ja siin' Ain' waipuwat sywält', ei pohjaa eik' maat' Täss' löytä; o! sywyys, kuin sieluni saat, Mä häilyn kuin kekäle tules, waan en Mä sammuu kuin hän.

31. Nyt oppiin mä sen Kuin ennen en totellut oppi; tul' tänn' O! syntinen, opi nyt minušta jäll', Ett' onnetoin osa on wiisinkin häll', Kuin Jumalaa pilkkaa ja lihansa työt, Ain' seuraapi myöt'.

32. Nyt autuuden port' On mull' kiinni
suljett', se surma sun sort', Muut sisälle au-
tuuden portista käy, Ei mull' enä muuta
kuin julmistuis näy, D että mull' jälill' wiel'
olis hfs' hetk', Käyd' autuuden retk'.

33. Mä huudan, jos woin, Mä huudos ja
parus nyt pakahtu' koin: Te wuoret ja kul-
kulat langetkaat pääll'; Te tuliset aallot kuin
lainehtitt' tääll', Te langetkan päällen ja kät-
kekät pois, Jos iäkfi wois.

34. En kätky. Voi, voi, Mun tähty käyd'
edes mä toukka ja koi, Totk' jäsenens rystyhy
mun ruumiisan: sill' Mä tähtin kaikk' synnit
kuin Sodoma, niill' Mä sidotan, Saatanas
liettajan lie, So helwettiin wie.

35. Nyt hwyästi jää, Sel' Jumal', ett'
armo ett' suloinen sää, Sää taiwas, jää wal-
keus, Engelit myös, Sää Abrahamin helmet,
täsk' hirmuises työs, Sää autuus, jää kunnia,
ja Engelein ään': Tul' synkeys tänn'.

36. D iäistä höt, D iäistä matoo, kuins
alati syöt, D iäistä sawu ja synkeyt' suurt',
D iäisyys, joll' ei ol' loppu eik' juurt', D
iäisyys, iäisyys, nyt olet sä tull' Suur' kau-
hiaks mull'!

37. Nyt shwyhteen ratk', Mä kohdastans
wainun, eik' piinapi katk', Voi ruumiin, woi
fielun, woi jäsenet kaikk', Voi luuni, sill' au-
tuuden hyljäisin, waikk' Se mull' oli tarjon,
mun kuoleman tie Nyt helwettiin wie.

38. Jos haudallen käyt', Niin khyneill'
tutki näit' kuoleman teit', Ja ajatell' koskas
wiel' synnissä voit', Tāt' weristä kostoo ja
helwetin soit', Kuin kuulet mun kiljuwan,
khyneleill' sä, So parannust' tee.

39. Täys tost on se, Jonk' ajatus usein
hänt' helwettiin wie, Se wälttää sen piinaan;
ja pyrkii kuin woi, Sinu taimahan iloon,
jonk' Jumala loi, Jot' ei tahdo koke tät' liek-
ki, se siel' Käy elämän tiell'.

* * *

40. Nyt syntinen suur', Pois käännny jo
kaikesta synnistä juur': Jos et sinä kaikis ol'
elänht niin Siin' julkises mitas: kyll' pitävät
kiinn' Ne salaiset synnit, se turmellus suur',
Kuin sinus on juur'.

41. Kuin Jesukses pois Nin' lykkää, Kuin
armon ja elämän tois, Kuin Jesuksen weren
tääll' tallan ja juo Nin' wäärhden wettä, Kuin
synti se tuo, Ja pöyhettä pilkkaa, sen osa
on tuos, Suur' helwetin suos.

42. Se usko on kuoll', Joll' waeltaa suru-
toin syntisell' suoll', Waikk' toivo se taimast',
niin kuoleman tie Hänt' kuitenkin äkist' sitt'
helwettiin wie, Kosk' viimeinen hetki käy edes,
se thö Sun helwettiin lyö.

43. Kosk' kuolluna käht, Pois Jumalan
pelwost', ja mailman teit' Nin' kuljet, ja su-
rutoin elät kuins saat Niins noudatat syntii,
ja menet ain' maat', Sun Kristitty nimesti
alla, se tie Sun helwettiin wie.

44. Niin käännny nyt pois, Siit' syntisest'
elämäst', ettei se tois Sull' iäistä itku ja
parku, siis täällä Nin' pelwolla ajatel' loppu-
si päällä; Mut' jos et sä käännny, niin hir-
muinen yö Sun hlitses lyö.

45. O tulinen yö, Kuin ytimes polttaa,
Kuin sydämmes yö, Kuin sywyteen lakkaamat'
upottaa ain', Siin' iäises sawus on pimeys

wain, Siel' madot ja kööpelit repiwät luut,
Kaikk' jäsenet muut.

46. Ei janosta pääs, Täss' surmaawas
wakkias ja polttawas sääs, Kuin jano on
suurin niin alkaa se jäl', Se suurinkin jano
wast' alkaapi siel'; Kast', mailman ystämä,
formes, men' sinn', Ja jähdytä niin.

47. Et jähdyttää woi, Sill' lähesty kuohu-
waa tulta, se koi Se tulinen myrsky, sen ja-
noisin suun, Viel' tulella polttaa, ja ytimen
muun, Ynn' kormist' ja filmist' käy kipinät,
täs On kirous lās'.

48. Et siunata saa, Siel' suloista taimast',
sä kirottu maa, Tähs kirous helwetin liekis
on ain', Sä kiroilia kiroust' liekitsit wain,
Siel' ijäinen, ijäinen kiroilian thö, Sun kor-
willes thö.

49. Huud' hirmuinen ään', Et sinä woi hu-
ku ei wäsy; sill' hän Sen huokuman tulella
hukuttaa kaikk', Sen wäsynen repi ain' uppo-
man, waikk' Se parku, se huuta, ei armo
siel' tul', Ei laupeutt' kuul'.

50. Sun liitto on kuol', Ruins helwetin
sowinnos pidit, ei huol' Se kiljuma ruma,
waan pilkkaa sun wiel', Ets seurasi häntä,
ja walhetta tääll', Ets hyljäsit totuuden sa-
nan, ja wiel' Sun helwetin teit.

51. Muut tuomitut myös, Sun toivos
wiel' pilkkawat helwetin thös; Toit' synnissä
rakastit kaubialksi näet, Ne rewäise tules, ne
myötänsä weit', Ain' uppoman syhyhteen,
ijäises thös, Sun hirmuises thös.

52. Jos yhdenkin wois Sun weljistäs taam-
paaksi eroitta pois, Se olis jo kewiämp',

maan et sä pääs Niist' ijäisist' siteist' täsf'
tulises sääs, Ynn' synnis, ynn' pilkkas, ynn'
firoust' täyn', Sen olet siin' löyn'.

53. Etts pilkkaisit tääll', Wanhurskasten
retket, ja karsaasti pääll' Ain' katsoit niit'
sielui, kuin luepuisit pois, Siit' syntises me-
nost', kuin mailma sois, Kuin wältit sun tei-
täs: ja Jumalas kiin' Ain' pshyisit niin.

54. Se pilkaks sull' käy, Ja ijäiseks hä-
piäks eik' lohduitust' näy, Siel' perkeleen ilo
ja pilkka sull' on Yks' ijäinen itku, its' tuo-
mittuin luon', Sun luulos, sun uskos sun
helwettiin wei: Siis petokses jäi.

55. Siin syntises ties, Jos pshysi ain' kul-
kee, ja olla siin' mies; Sä kuoleman löysit
juur' ijäiset sull', Et loppu siin' löydä, ei
apua kuul', Ei henkes siin' lopu, ei kuole se
koi, Kuin helwetin toi.

56. Se löyhkä kuin käy, Its' helwetist'
ylös, jost' ei loppuu näy, Se puhalta kuu-
maan henkes ain' kans', Sun henkes, sun sie-
lus siel' ain' ollessans, Ei sammu se tuli, se
tulinen sää, Täys kuolema jää.

57. Jos tuhannen wuott' Siin tules sä
poltetais päiwät ja yöt, Eik' jo olis kyllä
suur' kipu ja työ, Mutt' siel' joka hetki sull'
tuhanneks yö, Ei lopu, ei lopu wiel' sittel'
se koi, Kuin ijäksi woi.

58. Ah! wahinko suur', Kuin tulee sun
ijäisell' sielulles juur'; Ei mailman woitto
sielt' lunastaa woi, Et' ajast' siis waari,
jonk' Jumala soi, Ja käännh nyt syntinen
takasin wiel', Tul' kaidalle tiell'.

Matth. 16: 26.

Mitä se auttaa ihmistä, jos hän kaiken mailman voittaa, ja sielullens saa wahingon; Tai, ka mitä antaa ihminen sieluns lunastukseksi.

1 Joh. 2: 17.

Mailma katoa, ja hänen himons: mutta joka tekee Jumalan tahdon, se pysyy ijankaikkisesti.

Syr. 9: 17.

Minä mielisty jumalattoman aivoituksiin: sillä ei he tule koskaan hyväksi, ei helwettiinkään asti.

Syr. 9: 39.

Mitä sinä itänäns teet, niin ajattele loppua ja niin ett sinä koskaan syntiä tee.

Esai. 66: 24.

Ja heidän pitää menemän ulos ja kasseleman niiden ihmisten raatoja, jotka minua vastaan wäärin teit: sillä ei heidän matons pida kuoleman, eikä heidän tulens sammuman, ja heidän pitää kaikille lihalle kauhistukseksi oleman.

Pf. 49: 15.

He makawat helwetissä kuin lampaat, kuolema heitä kalvaa: ja heidän onkkänsens pitää hukuman: ja heidän tähtyn jääda helwettiin.

Hes. 18: 30, 31, 32.

Sentähden kääntäkää itssen, ja palaitkaat kaikesta wäärnydestänne, ettet te langeis pahan tekonne tähden. Heittäkää pois tyköns kaikki ylitse käyminen, jolla te rikkoneet olette ja tehkää teidän uusi sydän, ja uusi henki: sillä miksi pidäis teidän kuoleman sinä Israelin huone: Sillä ei minulla ole yhtäkän iloa hänen kuolemaans joka kuolee, sano HERRa, HERRa. Sentähden kääntäkää itsenne, niin te saatte elää!